

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžr/52/2016
Identifikačné číslo spisu: 2015200343
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2015200343.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci navrhovateľov : 1/ X. B., narodený XX.XX.XXXX, bytom v Z., M. X, 2/ X. P., narodený XX.XX.XXXX, bytom v Y. M., R. M. XXX/X, 3/ F. P., narodený XX.XX.XXXX, bytom v Y. M., L. V. XXX/X, 4/ L. P., narodený XX.XX.XXXX, bytom v Y. M., R. M. XXX/X, 5/ L. B., narodený XX.XX.XXXX, bytom v V., XXX, 6/ R. V., narodená XX.XX.XXXX, bytom v Y. M., B. N. XXX/XX, 7/ T. V., narodená XX.XX.XXXX, bytom v Y. M., O., všetci právne zastúpení : Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom kancelárie v Trnave, Hlavná 31, IČO: 36 865 281, proti odporcovi : Okresný úrad Trnava, Pozemkový a lesný odbor, so sídlom v Trnave, Vájanského 22, o odvolaní navrhovateľov proti rozhodnutiu odporcu z 19. marca 2015, č. OU-TT-PLO-2015/000088, o odvolaní navrhovateľov v 1/ až 7/ rade proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2015, č. k. 44Sp/20/2015-34, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2015, č. k. 44Sp/20/2015-34 m e n í tak, že rozhodnutie Okresného úradu Trnava, Pozemkový a lesný odbor z 19. marca 2015, č. OU-TT-PLO-2015/000088 z r u š u j e a v e c v r a c i a odporcovi na ďalšie konanie.

Odporca j e p o v i n ý nahradiť navrhovateľom trovy prvostupňového a odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za odvolacie konanie vo výške 1026,91 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľov do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 30. novembra 2015, č. k. 44Sp/20/2015-

34 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) potvrdil rozhodnutie odporcu z 19. marca 2015, č. OU-TT-PLO-2015/000088 (ďalej len „rozhodnutie odporcu“), ktorým Okresný úrad Trnava, Pozemkový a lesný odbor (ďalej len „odporca“) rozhodol podľa ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov tak, že X. B., U. P., L. B., R. V. - oprávnené osoby podľa ustanovenia § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 503/2003 Z. z. nespĺňajú podmienky v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. na navrátenie vlastníctva alebo priznania práva na náhradu a preto sa im nenavracia vlastníctvo a nepriznáva právo na náhradu za pozemky pôvodne vedené na Výmere o vlastníctve pôdy č. II 791/48 z 30. marca 1948, k. ú. Y. M. - parcela EKN č. 423, druh pozemku : háj, 1493 m², parcela EKN č. 424/1, druh pozemku : záhrada, 3526 m², parcela č. 425/1, druh pozemku : záhrada, 4315 m². Krajský súd navrhovateľom nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 4 ods. 1 a § 5 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov a uviedol, že po preskúmaní spisového materiálu zistil, že navrhovateľa X. B., U. P., L. B., R. V. si uplatnili na Obvodnom pozemkovom úrade v Trnave nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom pôvodne prideleným Výmerom o vlastníctve pôdy č. II 791/48 z 30. marca 1948 v k. ú. Y. M. z dôvodu, že pozemky prešli na štát alebo na inú právnickú osobu podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Podľa názoru navrhovateľov predmetné pozemky boli v čase prechodu na štát vo vlastníctve právnych predchodcov navrhovateľov a to Y. B., zomrelý XX.XX.XXXX s manželkou R., rod. X., zomrelou XX.XX.XXXX.

Ďalej krajský súd uviedol, že zo spisového materiálu zistil, že Okresný súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 17C/59/2000 zamietol návrh X. B., jedného z navrhovateľov v tomto konaní o určenie vlastníckeho práva, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, keď sa X. B. domáhal tohto určenia na základe Výmeru Poverenictva poľnohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave č. II 791/48 z 30. marca 1948 a žiadal, aby súd určil, že pozemky uvedené v tomto výmere boli vo vlastníctve Y. B. s manželkou R., rod. X.. Okresný súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 17C/59/2000 z 15. júna 2006 žalobu zamietol v celom rozsahu, a následne Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 9CoD/73/2006 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd následne poukázal, že navrhovateľom sa v priebehu konania nepodarilo dokázať, že nehnuteľnosti uvedené vo Výmere Poverenictva poľnohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave č. II 791/48 z 30. marca 1948 boli vo vlastníctve ich právnych predchodcov a teda nebola splnená podmienka na navrátenie týchto pozemkov, resp. na priznanie náhrady za tieto pozemky. Krajský súd sa preto stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie odporcu potvrdil.

II.

Odvolanie navrhovateľov

Navrhovateľa podali riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2015, č. k. 44Sp/20/2015-34 odvolanie (ďalej len „podané odvolanie“ a „odvolanie navrhovateľov“), v ktorom sa domáhali aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie odporcu a vráti vec odporcovi na ďalšie konanie alebo zruší rozhodnutie krajského súdu a vráti mu vec na ďalšie konanie. Navrhovateľa si uplatnili právo na náhradu trov konania.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa vyjadril odporca listom z 28. januára 2016 a v úvode zrekapituloval priebeh

správneho konania. Ďalej uviedol, že odporca pri vydaní rozhodnutia odporcu postupoval v súlade so zákonom č. 503/2003 Z. z. a Správnym poriadkom, v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 Správneho poriadku, keď správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov správneho konania. Odporca presne zistil skutkový stav veci a zadovážil si všetky potrebné údaje pre rozhodnutie (rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 17C/59/2000 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoD/73/2006).

Odporca napokon skonštatoval, že podané odvolanie považuje za účelové, právne irelevantné, zmätočné a nemajúce oporu v zákone. Odporca preto navrhol odvolaciemu súdu odvolanie zamietnuť a potvrdiť rozhodnutie krajského súdu a účastníkom konania nepriznať právo na náhradu trov konania.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ustanovenia § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s ustanovením § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní navrhovateľov podľa ustanovenia § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s ustanovením § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a s ustanovením § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľov je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok

vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania na odvolacom súde je preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie odporcu z 19. marca 2015, č. OU-TT-PLO-2015/000088, ktorým Okresný úrad Trnava, Pozemkový a lesný odbor rozhodol podľa ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov tak, že X. B., U. P., L. B., R. V. - oprávnené osoby podľa ustanovenia § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 503/2003 Z. z. nespĺňajú podmienky v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. na navrátenie vlastníctva alebo priznania práva na náhradu a preto sa im nenavracia vlastníctvo a nepriznáva právo na náhradu za pozemky pôvodne vedené na Výmere o vlastníctve pôdy č. II 791/48 z 30. marca 1948, k. ú. Y. M. - parcela EKN č. 423, druh pozemku : háj, 1493 m², parcela EKN č. 424/1, druh pozemku : záhrada, 3526 m², parcela č. 425/1, druh pozemku : záhrada, 4315 m².

Odvolací súd na úvod konštatuje, že zákon č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi, zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období, vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb, a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadoch straty majetku. Tzv. reštitučné zákony (okrem iného aj zákon č. 503/2003 Z. z.) však nezmiernili všetky majetkové krivdy spáchané v rokoch 1948-1989.

Vždy ostáva priestor pre úvahu, či prijatá legislatíva je tým najlepším riešením alebo či mala byť legislatívna právomoc uplatnená iným spôsobom, nakoľko rôzne nespravodlivosti z minulých období nemožno úplne napraviť nikdy. Reštitučné zákony tiež neobnovujú vlastníctvo k odňatému majetku automaticky, ale len vytvárajú podmienky na navrátenie majetku pôvodným vlastníkom, pričom sa od nich oprávnene očakáva, že splnia určité povinnosti v súvislosti s majetkovou rehabilitáciou. Zákonná úprava, v rámci ktorej sa stanovili tie, ktoré podmienky (obmedzujúce kritéria) reštitučných nárokov a nie iné, mala za úlohu zabezpečiť právnu istotu vo vlastníckych vzťahoch a tiež chrániť ekonomické záujmy štátu. Neobmedzená majetková rehabilitácia by bola technicky a ekonomicky nezvládnuteľná a eliminovala by dobrú vôľu štátu napraviť spáchané krivdy. Tomuto tvrdeniu svedčia tie ustanovenia zákonov, ktoré označujú pôvodných vlastníkov nie ako vlastníkov, ale iba ako oprávnené osoby a právo požadovať vrátenie majetku ako nárok.

Odvolací súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že X. B. (navrhovateľ v 1/ rade v súdnom konaní) si podaním na Obvodný pozemkový úrad v Trnave z 19. novembra 2004 uplatnil právo na vrátenie vlastníctva k pozemkom podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov z titulu, že vlastníctvo k pozemkom v katastrálnom území Y. M. parcela EKN č. 423, druh pozemku : háj, 1493 m², parcela EKN č. 424/1, druh pozemku : záhrada, 3526 m², parcela č. 425/1, druh pozemku : záhrada, 4315 m² prešlo z oprávnenej osoby na štát na základe prídelovej listiny Okresného národného výboru v Trnave z 10. decembra 1957 (ďalej len „žiadosť o navrátenie vlastníctva k pozemkom“). Z podanej žiadosti o navrátenie vlastníctva k pozemkom vyplýva, že žiadosť podal X. B., ktorý ju aj podpísal, a v žiadosti o navrátenie vlastníctva k pozemkom uviedol, že reštitučný nárok uplatňuje aj v mene svojich žijúcich súrodencov R. V., U. P. a L. B.. V pripojenom administratívnom spise sa však nachádza len plnomocenstvo udelené X. B. na podanie žiadosti o navrátenie vlastníctva k pozemkom od L. B. z 20. februára 2015 a od U. P. z 19. februára 2015. Plnomocenstvo R. V. udelené L. B. na podanie žiadosti o navrátenie vlastníctva k pozemkom, ani informácia o tom, že odporca postupoval v zmysle ustanovenia § 17 ods. 3 Správneho poriadku a L. B. považoval za zástupcu R. V. vo veci podania žiadosti o navrátenie vlastníctva k pozemkom sa v pripojenom administratívnom spise nenachádza.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 3 zákona č. 530/2003 Z. z. sa na konania o rozhodovaní o navrátení

vlastníctva k pozemkom alebo o rozhodovaní o priznaní práva na náhradu podľa ustanovenia § 6 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 503/2003 Z. z. sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní - Správny poriadok.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie (ustanovenie § 32 Správneho poriadku).

Odvolačný súd ďalej uvádza, že pojem účastník konania patrí ku kľúčovým pojmom Správneho poriadku, pretože prostredníctvom tohto subjektu dochádza v správnom konaní k individualizácii abstraktných vzťahov upravených v hmotnoprávných predpisoch. Legálna definícia účastníkov konania v Správnom poriadku je formulovaná relatívne široko, tak aby postihla čo najširší okruh subjektov, ktorých sa môže správne konanie dotknúť. Správny orgán je potom povinný počas celého konania skúmať, či všetky subjekty spĺňajú podmienky na priznanie účastníka konania. Okruh účastníkov konania môže rozšíriť, ak existujú ďalšie subjekty, ktoré spĺňajú zákonné kritériá.

Účastník správneho konania, na to aby sám mohol konať pred správnym orgánom, musí disponovať procesnou subjektivitou a procesnou spôsobilosťou. Procesnú subjektivitu - spôsobilosť byť účastníkom správneho konania má každý, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, teda ten, kto je subjektom práva podľa hmotného práva, ako aj ten, komu ju zákon výslovne priznáva. Procesná spôsobilosť je potom schopnosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a povinnosti v správnom konaní. Pri fyzických osobách je viazaná na spôsobilosť na právne úkony. Ak účastník správneho konania nemá plnú procesnú spôsobilosť musí byť zastúpený.

Napokon aj účastník správneho konania, ktorý disponuje plnou procesnou spôsobilosťou, sa môže dať v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 Správneho poriadku zastúpiť advokátom alebo iným zástupcom. Zástupcom účastníka konania môže byť každý, kto má procesnú spôsobilosť a jeho záujmy nie sú v rozpore so zastupovaným a má predpoklady konať pred správnym orgánom. Splnomocnenie pre zástupcu treba preukázať písomným plnomocenstvom. V nepochybných prípadoch správny orgán v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 Správneho poriadku môže od preukázania plnomocenstva upustiť.

Odvolačný súd z predloženého súdneho spisu, rovnopisu osvedčenia o dedičstve JUDr. Miroslava Gregora, notára ako súdneho komisára, zo 07. mája 2013 20D 126/2013, 2D not 28/2013-22, zistil, že R. V. zomrela XX.XX.XXXX, pričom odporca vydal rozhodnutie č. OU-TT-PLO-2015/000088 z 19. marca 2015, teda po smrti R. V., hoci ním rozhodol aj o nenavrátení vlastníctva a nepriznaní práva na náhradu voči už zomrelej R. V..

Odvolačný súd konštatuje, že platný právny poriadok pojem „nulitný správny akt“ nedefinuje. Procesná teória a súdy v niekoľkých rozhodnutiach kvalifikovali vlastnosti nulitného správneho aktu. V prípade, ak súd zistí, že správny orgán vydal nulitný správny akt, teda paakt, čo je vlastne neexistujúce rozhodnutie, nezaobera sa prípadnými ďalšími námietkami, pretože možno skúmať len zákonnosť tohto aktu, ktorý existuje. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané, alebo, že vydané bolo, ale trpí takými ťažkými vadami, ktoré mali za následok jeho ničotnosť. Nulita je dôsledok takých závažných väd, ktoré spôsobujú, že o akte už vôbec nie je možné hovoriť. V prípade nulity aktu nie je vôbec možné uvažovať o prezumpcii správnosti aktu.

Platný právny poriadok Slovenskej republiky nedefinuje pojem „ničotné (nulitné) správne rozhodnutie“, ako je tomu napríklad v Českej republike, kde zákonodarca uvádza povahu, znaky ničotného rozhodnutia v správnom konaní a upravuje aj postup, t. j. kedy a za akých podmienok po zistení ničotnosti z dôvodov stanovených v zákone, vyhlasuje ničotnosť príslušný správny orgán, resp. vyslovuje súd.

Napriek absencii obdobnej právnej úpravy v Slovenskej republike, odvolací súd vychádzajúc z existujúcej judikatúry, či z poznatkov procesnej teórie, sa v predmetnom prípade zaoberal otázkou, či nie je daná nulita rozhodnutia odporcu v dôsledku nedostatku právneho základu, nedostatku právomoci, najťažších väd príslušnosti, absolútneho nedostatku formy, absolútneho omylu v osobe adresáta, neexistencie skutkového základu spôsobujúceho bezobsažnosť, požiadavky nedovoleného (trestného) plnenia, požiadavky plnenia fakticky nemožného, neurčitosti a nezmyselnosti, neexistencie vôle a podobne. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je ničotným (nulitným) z dôvodu, že odporca vydal rozhodnutie proti zomrelej osobe - R. V. a tým rozhodol právach a povinnostiach zomrelej osoby, ktorá nemala v čase vydania rozhodnutia odporcu procesnú subjektivitu.

Podľa názoru odvolacieho súdu tiež ostalo sporným, či možno v prejedávanej veci, najmä vzhľadom na predmet konania, považovať vyjadrenie X. B. v žiadosti o navrátenie vlastníctva k pozemkom (reštitučný nárok uplatňujem aj v mene mojich žijúcich súrodencov) za nepochybný prípad zastúpenia R. V. X. B. v zmysle ustanovenia § 17 ods. 3 Správneho poriadku.

Odvolací súd preto vyhovel podanému odvolaniu navrhovateľov a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2015, č. k. 44Sp/20/2015-34 zmenil podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku tak, že zrušil rozhodnutie Okresného úradu Trnava, Pozemkový a lesný odbor z 19. marca 2015, č. OU-TT-PLO-2015/000088 z dôvodu podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku, keď sa odporca náležite nevysporiadal so zastúpením R. V. X. B. v konaní o navrátení vlastníctva k pozemkom a o rozhodovaní o priznaní práva na náhradu a následne vydal rozhodnutie odporcu proti zomrelej R. V., teda rozhodnutie, ktoré je nulité.

V ďalšom konaní bude povinnosťou odporcu najskôr vyhodnotiť, či v čase podania žiadosti o navrátenie vlastníctva k pozemkom a počas konania o tejto žiadosti bola R. V. zastúpená X. B., a následne podľa vyriešenia tejto otázky prípadne konať s právnymi nástupcami zomrelej R. V. a opätovne rozhodnúť vo veci na základe spoľahlivo a úplne zisteného skutkového stavu veci a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo zdôvodniť.

Vzhľadom k vysloveniu nulity (ničotnosti) rozhodnutia odporcu, ktorú je možné vysloviť vo vzťahu k rozhodnutiu len ako celku, sa odvolací súd nemohol zaoberať námietkami navrhovateľov, ktoré smerovali k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odporcom. Odvolací súd však obiter dictum dodáva, zhodne s názorom navrhovateľov v konaní pred súdom, že rozhodnutia civilných súdov nie sú pre správne orgány všeobecne záväzné, zaväzujú len účastníkov právneho vzťahu, voči ktorým nadobudli aj právoplatnosť. Tieto rozhodnutia však môžu slúžiť ako dôkaz (jeden z dôkazov) v správnom konaní. Nič to však nemení na skutočnosti, že správny orgán je povinný zistiť úplne a presne skutkový stav veci v zmysle ustanovenia § 32 Správneho poriadku.

V.

Trov prvostupňového a odvolacieho konania

O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s ustanovením § 224 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a s ustanovením § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Navrhovatelia mali v konaní úspech, nárok na náhradu trov konania si uplatnili a vyčíslili (ustanovenie § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), preto im odvolací súd priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Nakoľko boli navrhovatelia zastúpení v odvolacom konaní advokátom, patrí im náhrada trov konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia. Pri určení výšky týchto trov odvolací súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 4 vety prvej, ustanovenia § 13 ods. 2, ustanovenia § 16 ods. 3 a ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Konkrétne, navrhovateľom, ktorí mali vo veci úspech, odvolací súd priznal právo na náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v konaní pred odvolacím súdom za dva úkony právnej služby v roku 2015 - príprava a prevzatie právneho zastúpenia 28. decembra 2015 - 139,83 eur x 6 = 838,98 eur znížené o 50% - 419,49 eur a k tomu zodpovedajúci režijný paušál 8,39 eur (spolu 427,88 eur) a písomné podanie na súd - odvolanie z 28. decembra 2015 - 139,83 eur x 6 = 838,98 eur znížené o 50% - 419,49 eur a k tomu zodpovedajúci režijný paušál 8,39 eur (spolu 427,88 eur) a všetko zvýšené o 20% DPH, (855,76 + 20%) teda celkovo v sume 1026,91 eur, čo zodpovedá sume vyčíslenej žalobcom (č. l. 45). V konaní pred krajským súdom navrhovatelia neboli právne zastúpení.

V zmysle ustanovenia § 8 ods. 2 in fine zákona č. 503/2003 Z. z. správne poplatky a súdne poplatky spojené s navrátením vlastníctva alebo priznaním práva na náhradu sa nevyrubujú.

Celkovo odvolací súd priznal navrhovateľom náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 1026,91 eur.

Odporca v konaní úspech nemal, nevzniklo mu právo na náhradu trov konania, navyiac keď správne orgánu zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.